

Усмішка

Василь Сухомлинський

Був сонячний травневий ранок. На зелених луках, що починалися одразу ж за селом, розквітли жовті кульбабки, дзвеніли бджоли й джмелі, в блакитному небі грав на срібних струнах жайворонок.

Цієї тихої ранкової хвилини з хати вийшла маленька дівчинка. У неї були блакитні очі, біле, мов спіла пшениця, волосся. Вона почимчикувала зеленими луками. Побачила барвистого метелика й усміхнулась, їй стало так радісно, що захотілося, аби цілий світ бачив її усмішку.

Усміхалася дівчинка й тупала за метеликом. Він летів повагом, не поспішаючи.

Коли це дівчинка побачила діда. Він ішов їй назустріч. Погляд його був похмурий, брови насуپлені, в очах — злість. Дівчинка несла назустріч дідові усмішку. Вона сподівалася: ось зараз і він усміхнеться.

Невже в такий радісний день можна бути похмурим і непривітним? Уже в глибині її душі піднялася маленька хвиля страху, але вона усміхалась, вона несла назустріч дідові свою усмішку й закликала його: «Усміхніться й ви, дідусю!»

Та дід не усміхнувся. Погляд його залишався похмурим, брови — насупленими, очі — злими.

Страх оволодів серцем дівчинки. Усмішка погасла на її лиці. І тої ж хвилини їй здалося, що затьмарився, спохмурнів цілий світ. Зелений луг посірів. Жовті сонечка кульбабок перетворилися на фіолетові плями, блакитне небо стало блідим, а срібна пісня жайворонка тремтіла, мов той струмок, що ось-ось помре.

Дівчинка заплакала. За хвилину дід уже був далеко.
Вона бачила тепер його спину, але й спина
здавалася їй злою і непривітною.

Дівчинка йшла собі луками далі. Її серце
затремтіло, коли вона побачила — знову назустріч
хтось іде. Придивляється — аж то бабуся, з ціпком
старенька дибає.

Дівчинка насторожилась і запитливо глянула в її
очі. Бабуся усміхнулась. І такою доброю та щирою
була усмішка, що цілий світ навколо дівчинки знову
ожив, заграв, заспівав, переливаючись різними
барвами. Мов маленькі сонця, знову заясніли
кульбабки, задзвеніли бджоли й джмелі, заграв на
срібних струнах жайворонок.